

Klub kaktusářů Plzeň

založen 1965

Zpravodaj č. 4

září 2017

18. ročník

Vážení přátelé,

v minulosti jsme inzerovali, že pro letošní rok kolokvium z finančních důvodů přesuneme do malého sálu v Šeříkovce. Ze změny sešlo a využili jsme možnosti, akci zorganizovat v důstojném prostředí velkého sálu. Chci tím říci, že prostoru je dost pro všechny, kdo pěstuje nějaké kaktusy. Každý má jistě co nabídnout ostatním. Nájem stolu je 100 Kč, což je cena ca 4 kusů semenáčů. Chci tím říci, že se jistě vyplatí vzít jednu dvě bedničky a kaktusy nabídnou ostatním. Zbylý obolus je pak možno využít pro nákupy od ostatních kolegů. Často zde opakujeme, že právě toto je účelem burz (nejen kaktusářských).

předseda KK Plzeň, Petr Česal

1/ Program členských schůzí

měsíc	přednáška	téma	tombola	nedělní návštěva
červen 2017	Stuchlík, Brno	Rio Grande do Sul 2016	Sladký	Kuták, Bendovka
září 2017	Matulová	Zimování sukulentů	klubová	Matulová, Lhota
říjen 2017	Bohata, Praha	Chihuahua – malé kaktusy	Loose	Kraus, Horšov. Týn
listopad 2017	Záhora, Brno	Rod Echinofossulocactus		
prosinec 2017				

2/ Společenská kronika

Dne 25. května nás ve věku 75 let navždy opustil náš dlouholetý člen př. **Karel Burian**, následkem komplikace po ortopedické operaci.

V srpnu pan **Jindřich Dušek** z Kaznějova a v září pan **Josef Kraus** z Horšovského Týna slaví své sedmdesátiny. Oba jsou naši dlouholetí členové. Přejeme hodně zdraví a štěstí v soukromém i kaktusářském životě. Ať se daří.

3/ Nedělní návštěvy

V **září** jsou v tradičním termínu plánovány návštěvy v rámci Kolokvia. Tedy termín tradičně posouváme o týden, tentokrát na 24. září 2017. Plánujeme návštěvu u Radky Matulové ve Lhotě u Plzně. Sraz je tedy v neděli, v 9:45 h v Plzni na Borech na konečné tramvaje č. 1. Odtud můžeme vyrazit organizovaně, ať tam nejede co člověk, to auto. Kdo neplánuje příjezd autem, ať se raději nahlásí u výboru, přepravu zorganizujeme. Jinak, kdo to nestihne, pak přímo u Radky ve Lhotě v 10:00 h, adresa Na Plzeňce 2, tel.: 608 276 673.

V **říjnu** se vypravíme do vzdálenější destinace, a to do Horšovského Týna, kde navštívíme Josefa Krause. Akce se koná v tradičním termínu 15. října 2017, ve sbírce od 10:00 h. Srazíme se opět na Borech, ale v 9:15 h a motorizovaní naloží nemotorizované, adresa: Masarykova 24, Horšovský Týn, telefon: 605 202 062.

4/ Plzeňské kaktusářské kolokvium – 18. ročník

Klub kaktusářů Plzeň pořádá již 18. ročník symposia o kaktusech Plzeňské kaktusářské kolokvium, které se uskuteční v sobotu 16. září 2017 v kulturním domě v Šeříkové ulici v Plzni. Výbor klubu zve všechny své členy.

Plzeňské kaktusářské kolokvium
XVIII. ročník
16. září 2017
kulturní dům Šeříková ulice, Plzeň

V pátek 15. září od 18:00 hodin Setkání přátel plzeňského internetového fóra

Neformální setkání ve sbírce Jiřího Musila v Plzni, Žižkova 45. Sudové pivo Prazdroj 12° věnuje KK Plzeň, půllitr s sebou. Prohlídka sbírky, diskuze nad kaktusy, promítání obrázků a filmů s kaktusářskou tematikou, setkání účastníků diskuzního fóra. Od 20:00 degustace regionálních piv dovezených účastníky z různých koutů republiky, ve 21:00 přednáška "Plzeňáci v Mexiku 2016" (výběr zajímavostí z loňské cesty připravil Jiří Musil), premiéra krátkého filmu "Setkání přátel mrazuvzdorných kaktusů" (reportáž z letošní únorové akce v Horních Počaplech připravil Luboš Kanca), promítání dalších filmů podle přání účastníků. Možnost přespat v místě konání ve stanu.

V sobotu 16. září od 9:00 hodin Kolokvium – o výsevech

9:00 - 10:30 hodin Burza rostlin a pěstitelských potřeb

Vstupné 30 Kč, cena za prodejní stůl 100 Kč (prodávající neplatí vstupné)

11:00 - 12:45 hodin Kolokvium aneb společná diskuse na téma Výsevy

Alex Quaiser (Praha) - Výsevy mrazuvzdorných - krátká přednáška & diskuze

Petr Hoffmann (Lišany, okr. Rakovník) - Výsevy sukulentů - krátká přednáška & diskuze

Jiří Spurný (Humpolec) - LED kultivátor - krátká přednáška & diskuze

Zdeněk Jelínek (Brno) - Výsevy chilenců - krátká přednáška & diskuze

Vojta Myšák (Čisovice) - Výsevy drobnosemenných (aztekia, strombáče aj.) – krátká přednáška

Petr Kuták (Plzeň) - Skrytý svět - makrosnímky klíčenců - krátká přednáška

Petr Kuták (Plzeň) - Výroba vlasových štětečků na opylování – návod a ukázka

Luboš Kanca (Plzeň) - Výsevy - krátký výběr z filmů

Účast v diskuzi přislíbili: Míla Hájek (Třemošná), Milan Kůrka (Plzeň), Filip Jelínek (Plzeň), Josef Kraus (Horšovský Týn), Martin Halada (Kdyně), Radka Matulová (Plzeň) a další.

Poznámka: veškeré přednášky a ukázky budou probíhat formou společné diskuse na dané téma. Vaše další případné podněty a příspěvky k tématu jsou vřele vítány. Oběd možný v některé z okolních restaurací.

Od 13:00 hodin návštěvy plzeňských sbírek

Pozor: Z důvodu **koordinace sobotních návštěv** sbírek je nutné se na návštěvu u konkrétní osoby předem nahlásit, nejpозději pak během dopolední burzy. Bez ohlášení nebude garantována přítomnost majitele ve sbírce. Seznam sbírek bude k dispozici cca týden před akcí na klubovém webu: www.kkplzen.eu

5/ Výstava kaktusů KK Plzeň 2017

Letošní vystavující: Jaroslav Peler, Jan Jiška, Vladimír Steiner, Václav Rous, Oldřich Mudra, Henryk & Lenka Sikorovi, Luboš & Marika Looseovi, Alena Berková, Tomáš Němeček, Štěpán Němeček, Václav Procházka, Jan Poustka, Jiří Vinař, Milan Douděra, Jiří Musil, Jana Černá, Petr Kuták, Milan Kůrka, Petr Česal, Filip Jelínek, Stanislav Faměra, Petr Kulin, Josef Machalíček, Jan Vaněček, Jaroslav Souček, Lucie Kinclová, Pavel Pitule, Jan Cendelín, Petr Kras

Tedy celkem 29 vystavujících

Alberti: Alena Berková, Milan Kůrka, Jiří Musil

Hodnotil Luboš Loose, pomocník Lucie Kinclová

Pro letošní rok jsem zvolil jiný způsob hodnocení než předešlá léta. Trochu mě mrzelo, že kaktusáři, kteří se snaží svojí malou expozicí něco říct, nejsou nijak hodnoceni. Nápady Jirky Mauleho, kelímky Milana Kůrky, (trochu si přihřeju i svojí polívčičku – vzpomínka na kaktusářské legendy), nebyly nikdy ohodnoceny. Každá tato expozice přinesla pozorovateli důvod k zamyšlení.

Vím, že výstava se koná pro veřejnost, proto jsem ve svém hodnocení dal nejvíce bodů libivosti expozice. Na úrovni o stupínek níže bylo hodnoceno kaktusářské umění (kolekce, rozmanitost krásných kytiček, třeba i jako bonsaje...). Třetí věc, která u mě získala body, byla právě myšlenka.

Hodnocení výstavy bude vždycky subjektivní, ale snažil jsem se ho udělat alespoň trochu objektivnější.

Luboš Loose

6/ Klubový bál

Od říjnové schůze prodáváme vstupenky na Kaktusářský bál, který se koná v sobotu 25. listopadu 2017, hraje hudební skupina CLASSIC BAND. Je stále složitější prodat potřebný počet vstupenek, aby bál nebyl prodělečný. Propagujte prosím tuto akci mezi známými.

Melocactus oaxacensis

(k fotografií na titulní straně tohoto Zpravodaje)

Malá poznámka k taxonomii: Mexické melokaktusy bývají zahrnuty v *M. curvispinus*, vyskytující se na obrovském areálu ostrovů a pobřeží kolem Karibského moře a v případě *M. oaxacensis* i pobřeží Pacifiku. Všechny tři taxony (*oaxacensis*, *delessertianus* a *dawsonii*) lze poměrně dobře odlišit, proto o nich budu referovat zvlášť. Aby v tom nebyl pořádek, na území jižního Mexika se vyskytuje čtvrtý taxon, nazývaný *M. ruestii* (nedávno zmiňovaný v časopise Kaktusy), který ale již prakticky splývá s *M. curvispinus*. Takže může být jak jeden druh, tak i čtyři, ty tři původně jmenované rostou v Mexiku, *M. ruestii* i v Guatemale a asi i dále na jih.

Kaktusář v zemích zaslíbených většinou jezdí po cestách prašných, někdy blátivých, sužován žhnoucím sluncem, prachem, větrem, nedostatkem vody i hygieny, někdy i jídla. Melokaktusář nikoliv. Milovník melokaktusů může být i fajnovka a plážový povaleč. Pomineme-li Brazílii, tak jeho oblíbené rostliny se nalézají v krajích pro rekreační pobyt příjemných, na pobřežích teplých moří, s vybudovanou infrastrukturou, civilizací nadosah. Většinou stačí několik desítek kroků od silnice, hotelu, pláže či místní restaurace a může se těšit svými oblíbenými rostlinami. V Mexiku to sice tak pohodlné není, koupání poblíž nalezišť je však vždy nedaleko. A na jižním pobřeží, kde rostou *M. oaxacensis*, jsou pláže téměř liduprázdné se skvostným bílým pískem.

Melocactus oaxacensis je nejhojnější, největší a nejlépe pěstovatelný mexický melokaktus. Roste převážně na pobřeží ve státě Oaxaca (kdo by to tušil?), ale sem-tam se nějaký exemplář zatoulá i do vnitrozemí. Našel jsem jeden takový ojedinělý asi 30 km od pobřeží. Určitě se nedá říci, že tato místa vyhledává – jen na něj zbyla a on si tam našel své místo na slunci. Průměrná velikost dospělých rostlin je o trochu menší než fotbalový míč. V humusové kapse narostou větší, na holé skále menší, i v délce otněni bývají rozdíly. Nejvíc rostlin se vyskytuje nad pískovcovými útesy na loučkách porostlých trávou, na půdním slunci. Mnoho jich je i ožehlých od sluníčka, nemají snadný život. Na skot decimující původní mexickou přírodu tady nenarazíte, druh má tedy naději na přežití... dokud někoho nenapadne začít budovat hotely v těchto končinách.

Milan Douděra

Vzpomínky na Karla Buriana

Dostal jsem těžký úkol, abych napsal několik vět o kamarádovi, kterého jsem znal hodně dlouhá léta a to už od počátku vzniku našeho kroužku. Nebyl sice členem úplně od samého počátku, ale protože si pamatoval ještě pana Vaňouska, tak to musel chodit už do Pionýrského domu, odkud jsme se díky př. Habermannovi přestěhovali na lékařskou fakultu. Já jsem se s ním potkával ještě s řadou jiných přátel u Míry Slavíka. Setkávali jsme se zároveň s př. Virtem, V. Habermannem, p. Pecholdem, V. Masným, J. Krásným, R. Kalašem, V. Korandou, p. Jelínkem a to jsem ještě na řadu dalších zapomněl. Věřím, že mi to odpustí. Scházeli jsme se zde proto, že Míra Slavík bydlel v Libušině 3, což bylo kousek jak do Pionýrského domu, tak na lékařskou fakultu, kde se konaly schůze až do energetické krize. Slavíkovic Rodina byla velmi vstřícná, měla ráda návštěvy a později jsme u nich obdivovali importy, které posílal Vlastík Habermann z Ameriky. Kafe zde teklo proudem. Zde jsem se poprvé seznámil s Kájou Burianem a od té doby jsme byli dobří přátelé. To bylo ještě dříve, než jsme společně zakotvili v Doubravecké partě, která byla většinou z Doubravky a proto tedy Doubravecká.

Kája chodil do kroužku poctivě až do roku 1977, kdy se na pár let odmlčel. Od roku 1983 už se ale opět objevil a přivedl s sebou i syna Martina, se kterým společně chodili až do operace pravého kolena, což bylo před 11 lety. Operace ale nedopadla moc dobře, koleno bylo bolavé a dlouhou dobu ho omezovalo v běžném životě. Proto mne ani ve snu nenapadlo, že po 11 letech půjde na operaci i toho druhého. To bylo bohužel pro něj osudné, z operace už se neprobudil. Dával si velké naděje, co všechno stačí ještě udělat, když bude bez bolesti. Je mi moc líto, že se toto stalo právě jemu, který nikomu neublížil a stále měl úsměv na rtech. Pořád se snažil zachraňovat kytičky, které už to měly téměř za sebou, a většinou se mu to také povedlo. Bohužel jeho nikdo nezachránil.

Stále si budu pamatovat jeho úsměv na rtech. Věřím, že si ho tak uchovám v mysli nejen já, ale i všichni ti, kteří ho měli rádi a s kterými se přátelili.

Václav Pittř

Zpráva o Karlově smrti mě velmi překvapila a zarmoutila. Znali jsme se od té doby, co se v Plzni oženil. Bydlel v té době u manželčiny rodičů Pod Záhorskem a tam, na zahradě, měl na dnešní dobu malou sbírku kaktusů. Nevzpomenou si, v kterém roce to bylo, myslím, že jsem ani nebyl ve výboru. Při mé první návštěvě jsem dostal spoustu malých semenáčků a říkal jsem, že mu za ně nic nemohu dát, byl jsem začátečník. Karel na to odpověděl: Však ono ti tam cosi doroste a pak mi také dáš.

Pocházel z nějaké vesnice kdesi na Hané a lehký moravský přízvuk si zachoval stále. (Mimochodem z této vsi pocházel i další náš člen Hugo Heckel, rovněž zesnulý. Jistě si pamatujete na výrobky z koženky, které dodával na bály do tobyly.) Potom jsme se často navštěvovali a já jsem mu mohl semenáčky oplátit.

Kdo jste Karla znali, vzpomínejte na něho jako na dobrého člověka a kamaráda.

Jaroslav Šklebený

O kultivaru Sraxianum

(k fotografií na zadní straně tohoto Zpravodaje)

Stejně jako kaktusáři, tak i netřeskáři se pravidelně setkávají. My netřeskáři se vidíme dvakrát ročně při tzv. netřeskářském setkání. Takové setkání organizuje vždy jeden z nás, u něj se všichni

sjedeme, zkontrolujeme a zhodnotíme sbírku, popovídáme si o kytkách i dalších záležitostech a někteří vyloudí z majitele sbírky nějaký ten přebytek (nejen netřeskový).

Podzemní netřeskářské setkání v roce 2012 se konalo u J. Hadravy v Jizerských horách. Termín setkání vyšel tentokrát na pozdější termín, skoro až na polovinu listopadu. Netřesky se v této době připravují na přicházející zimní období, pomalu se uzavírají, nerostou, nekvetou, neodnožují. Dá se říci, že v této době jsou růžice nejméně nápadné, často splývají s okolím. I tak jsou kytky v tomto období zajímavé. Cestou z netřeskářského setkání jsme udělali malou zastávku v liberecké botanické zahradě. Kdo z kaktusářů zahradu navštívil, jistě nezapomene na vzhlednou a bedlivě opečovávanou sbírku kaktusů. Nás netřeskáře samozřejmě zajímala sbírka netřesků. Liberecká botanická zahrada vlastní poměrně rozsáhlou sbírku netřesků, která se nachází u zdi jednoho z veřejnosti nepřístupných skleníků, poblíž vstupu do veřejnosti přístupných skleníků. Jedná se o skalku, která se opírá o zeď skleníku, shora je překryta pletivem. Skalka je rozdělena plochými žulovými kameny na jednotlivá pole, ve kterých rostou sbírkové rostliny.

Od kamarádů, kteří již dříve sbírku viděli, jsem byl varován na poměrně velké množství chybných a nesmyslných názvů, které snad předčilo i nesmysly v botanické zahradě Masarykovy univerzity v Kotlářské ulici (pozn. autora: pozorování z roku 2011, v roce 2016 jsem zde tyto názvy neviděl a na místech, kde dříve byly netřesky, rostly jiné rostliny).

Byl jsem tedy pochopitelně zvědavý na stav sbírky. A opravdu. Odhadem polovina názvů byla špatně, druhá polovina názvů byla kupodivu zcela v pořádku. Uvedu několik příkladů chybných názvů. V poličku vyhrazeném dle jmenovky rostlinám *Sempervivum octopodes* rostla *Jovibarba hirta* var. *hirta*, v poli pod jmenovkou *Sempervivum pittonii* zase rostly rostliny *Sempervivum ciliosum*. Všechny nás zaujaly rostliny u cedulky *Sempervivum* cv. 'SRAXIANUM'. Rostliny vzhledem vypadají na křížence mezi *Sempervivum tectorum* a *Sempervivum arachnoideum*, kultivar SRAXIANUM je mně i jiným naprosto neznámý. Zatím nikomu se tento název kultivaru nepodařilo dohledat v oficiálních zdrojích. Někteří si dokonce upravili název kultivaru těchto rostlin po svém, když nahradili písmeno x jinými dvěma písmeny. Fotku s rostlinami tohoto podivného kultivaru jsem ukazoval i německým netřeskářům. Ještě než jsem stačil dopsat vysvětlující popis, byl jsem osloven, kde je možné sehnat tento kultivar.

Rád bych nyní napsal něco o evidenci netřesků. Na výše uvedeném příkladu jasně vidíte, že situace u netřesků je více než složitá. U přírodních rostlin, o které se hlavně zajímám, máme aspoň jistotu v podobě lokality. U kultivarů netřesků je situace mnohem složitější, protože samotné kultivary se od sebe odlišují opravdu jen v malých detailech. Co s tím a jaké údaje vlastně vést ve vlastním seznamu rostlin?

Na evidenci netřesků je možné pohlížet ze dvou úhlů – z pohledu přírodních rostlin a z pohledu kultivarů. U každé skupiny budeme evidovat trochu odlišné údaje. Dříve než začnu rozebírat jednotlivé údaje u každé skupiny, doporučuji vytvořit si pro snazší evidenci nějaká jasná a jednoznačná evidenční čísla. Pod těmito čísly vždy rostlinu dohledáme, i když třeba změníme jméno nebo dohledáme další údaje.

Začnu u přírodních rostlin. U přírodních kyttek rodů *Sempervivum* a *Jovibarba* bychom měli především velmi důkladně vést údaje o stanovišti, ze kterého rostliny pochází. Měli bychom mít k dispozici údaje jako stát, oblast, pohoří, bližší místo lokality, nadmořská výška, GPS souřadnice i podloží. Často se hodí i informace o sběrateli rostlin, popřípadě informace o zdroji, ze kterého jsme rostliny získali. Často mohou přijít vhod i další poznámky, které vychází z pozorování rostlin. Mám na mysli údaje jako – nezvykle dlouhé listy, chlupaté listy, divná barva květů a tak podobně. Doporučuji opisovat údaje o lokalitě pečlivě. Každá chybička v údajích pak může znamenat, že nebude možné jednoznačně určit lokalitu původu. Příkladem chybně opsaných údajů mohou být například v Německu se vyskytující sběr *Sempervivum montanum* ssp. *carpathicum* z lokality Felka pleso. Se znalostmi němčiny si můžeme odvodit, že se jedná zřejmě o lokalitu u Velického plesa.

Úmyslně jsem doposud nezmiňl botanické pojmenování přírodních rostlin. Zatímco s určením rodu nebývá problém, o určení druhového jména nastanou problémy. I přírodní netřesky jsou si velice podobné, na některých lokalitách roste více druhů pohromadě a situaci ještě ztěžuje fakt, že se netřesky mezi sebou velice snadno kříží. Jméno proto vždy berte s rezervou, může se měnit.

U kultivarů budeme vést o trochu jiné údaje. Předně je nutné znát přesné jméno kultivaru. Pokud neznáme přesné jméno kultivaru, je rostlina prakticky sbírkově bezcenná. I zde platí, že je nutné pečlivě zaznamenat jméno kultivaru. U netřesků bylo vyšlechtěno nesmírné množství kultivarů, které se liší opravdu jen v maličkostech, jména některých kultivarů jsou si také nesmírně podobná. U kultivarů bychom měli znát také původ rostlin, aneb, ze kterého zdroje pochází pěstované rostliny. Často se stává, že různí pěstitelé pěstují pod stejným jménem naprosto odlišné rostliny.

Nemějte obavy z pěstování netřesků, jsou to velmi odolné rostliny s nepřeberným množstvím tvarů a barev. Přeji vám mnoho úspěchů s pěstování těchto rostlin a pokud možno co nejméně zmatků v evidenci.

Josef Ježek

Sbírka netřesků BZ v Liberci

Vzpomínka na *Mammillarii busonii*

Letos je to čtyřicet let, kdy jsme se „vydali hledat“ *Mammillarii busonii*. Výročí si bude připomínat jen pět z nás osmi Doubraveckých Plzeňských kaktusářů. Nejprve nás opustil Jarda Krásný, který kouzelně ztvárnil domorodého průvodce Manuela Rodrigueze. Za několik let ho následoval Vašík Koranda představitel velitele přeplavby (prvého voru přes Atlantik). Třetí ztrátou kamaráda byl Honza Hroník coby duchovní. Po něm nám naštěstí zbyl záznam jeho hlasu, kterým neopakovatelně komentoval celý záznam výpravy.

Je nám po vás nesmírně smutno, jak to jinak ani není možné, když odejde přítel. Bylo to moc brzo a bolí to furt.

Ota Blecha

Nový skleník Henryka Sikory v Klabavě

Kolaudační přípítek v novém skleníku Henryka Sikory v Klabavě

Závěrečná zpráva z kolaudace

V sobotu 13. 5. 2017 proběhla u Henryka Sikory v Klabavě kolaudace nového skleníku. Kolaudační komise se sešla v hojném počtu a nakonec to byla příjemná akce.

Ale abych to vzal od začátku. Stavba skleníku byla započata v létě minulého roku. Při práci jsme se hodně zapotili a v jednom případě šlo dokonce o život. Při odřezávání starých plechů a okapových háků, jsem musel sundat kryt z flexy, abych se dostal až ke stěně. Když už jsem byl téměř u konce, kotouč se trochu seknul a začal vibrovat. Než jsem flexu stihnul vypnout, kotouč se rozletěl a zasáhl mě do břicha. Byl to takový „příjemný“ pocit, jako když vás někdo přetáhne sekerou. V tu dobu zrovna nikdo doma nebyl, ale nakonec mě do nemocnice odvezla sousedka.

Na Emergency mi sdělili, že rána je příliš hluboká a musí se na operaci. To mě zrovna moc nenadchlo, protože stavba skleníku nemohla pokračovat a moje brzká cesta do Mexika byla v ohrožení. Když jsem se probudil z narkózy, zjistil jsem, že mě doktoři rozsekali asi desetkrát víc než flexa. Po týdnu mě propustili v horším stavu než jsem do nemocnice přijel.

V následujících dnech se ukázalo, jak dobré je být členem klubu a mít spřízněné kamarády. Každý jak mohl, přišel a přiložil ruku k dílu. Na výstavbě se podílelo celkem deset členů z našeho klubu a musím říct, že jim to šlo jak profíkům. Nakonec se zranění ukázalo jako strategický tah, protože poslední dva týdny mé pracovní neschopnosti jsem již na skleníku pracoval v plném nasazení. Než jsme v říjnu odjeli do Mexika, byly již všechny kytky ve skleníku připraveny na zimování. Po tom všem jistě pochopíte, že kolaudace byla nevyhnutelná, hlavně jako poděkování všem těm, kteří mi se stavbou pomáhali.

A jak kolaudace v sobotu probíhala? Nejdříve byla provedena zátěžová zkouška čerstvě dodělaných schodů, které bez problému obstály. Předseda kolaudační komise Petr Kuták vznesl připomínku, že schody by měly být označeny reflexní barvou. Na jeho připomínku ale nebyl brán moc zřetel a jeho proslav byl po nalití tequila brzo přerušen. V době přípitku se nacházelo ve skleníku celkem 16 osob, čímž byla provedena i zkouška únosnosti stropu. Přípitkem tak kolaudační komise stavbu definitivně schválila! Následovalo pohoštění komise v duchu „Mexických vzpomínek“, kdy jsme si dali hovězí na cibulce s importovanými chipotlesami. K tomu nechyběly ani jalapeñosy a originální tequila „La Picota“ a „100 Años“. Píseň „Moderní děvče“ tento večer zazněla aspoň stokrát. Není divu, že nejdelší výdrž projeví zocelení jedinci z poslední cesty do Mexika.

V pozdních večerních hodinách jsme se odebrali do skleníku provést zkoušku přenocování. Při výstupu do schodů, se původní připomínka Petra Kutáka ohledně reflexního značení, začala jevit jako velmi opodstatněná. Z důvodů absence tohoto značení někteří nemohli schody vyjít. Byl jsem velmi rád, že jsem stihl udělat aspoň provizorní zábradlí. Komise zároveň potvrdila, že šířka uliček je dostatečná, vlezlo se do nich i Jirkovo nafukovací lehátko. Zároveň byl ale objeven jeden nedostatek a to rostliny umístěné velmi blízko okraje stolu, zejména náčkovité mamilárky. Vytápění skleníku a tepelné vlastnosti testoval Karel Sladký, se svým spacákem z Tesca za 300,- Kč. Jestli brzo ráno zmizel, protože mu byla zima, nebo moc teplo, to už jsme se nedozvěděli. Po probuzení jsme ve skleníku ještě posnídali. Prostor pro stolování byl optimální. Nejvíce „zkoulaudování“ jedinci odešli až v neděli okolo poledne.

Jak asi víte, po rekonstrukci skleníku Jirky Musila, je to již druhý nový vytápěný skleník a už netrpělivě čekáme na kolaudaci u Honzy Jišky. V budoucnu bychom rádi sepsali články, kde shrneme klady a zápory z první sezóny u jednotlivých skleníků.

Henryk Sikora

Strípky ze skleníku

Výsev podle Václava Pittra

Když jsem jako mladý nadšený kaktusář vyséval ročně mnoho desítek porcí semen pod zářivkovým kultivátorem, byl jsem přesvědčen, že právě tohle je to správné a nejlepší. Vysévání se dařilo, za pár let jsem měl kaktusů tolik, že jsem si musel pořídit zahradu a postavit skleník. Při návštěvách ve skleníku Vaška Pittra na Výsluní jsem byl učarován množstvím velkých letitých kaktusů i množstvím semen z těchto rostlin sklizených. Och, už abych také sklízel! Na otázku jak vysévá, mi Venca ukázal – takhle. Vzal zralý semeník z nějakého astrofyta, promnul jej mezi prsty a semena vysypal do květináče okolo rostliny, ze které utrhnul plod. Znechuceně jsem jenom zíral neschopen reakce. Takové plýtvání, zaúpělo mé nitro! Nyní s odstupem čtyř desetiletí oceňuji jednoduchost takové metody výsevu. Nemusí se sterilizovat, pikýrovat, stínit a všelijak pitvořit pro úspěch výsevu. Buď nějaké semenáče budou, nebo ne, svět se stejně bude točit dál. Pokud ano, mají i jmenovku – tu u původní rostliny. Pak jen stačí při přesazování oddělit semenáčky (většinou spíše již mladé rostliny) a přidělit jim vlastní nádoby. Jak jednoduché!

Milan Douděra

Dopis s žádostí o pomoc

Přátelé, obdrželi jsme v minulých dnech dále uvedený dopis s žádostí o pomoc:

Vážení Evropané, jsem mluvčí indiánského kmene Bussoniů a již dvacet let se pokouším o kontakt s osmi členy expedice, která se vydala v roce 1977 hledat legendární Mammillarii bussonii.

Má matka se tenkrát blízce seznámila s jazykovým expertem výpravy, pomáhala mu při sběru kaktusů a nezůstalo jen u toho. Podobnou zkušenost s Plzeňáky měly další tři dívky našeho kmene. Má teta porodila dnešního náčelníka po styku s kapitánem přeplavby. Další žena je matkou šamana, kterou obšťastnil lékař výpravy a kuchař výpravy je otcem našeho šampióna v zápasu sumo. Vše probíhalo bez problémů, až do chvíle kdy si v rozporu s celibátem vynutil styk i váš duchovní za použití nepřipustné pomůcky. Prodavačka kaktusů svou nechtěnou defloraci oznámila policii a celá výprava byla zatčena a po krátkém pobytu v šatlavě vyhoštěna. Postižené ženě se pak narodil syn, kterého poslala do kláštera, aby tak odčinil otcův hřích. Já jsem po tatínkovi zdědil schopnost učit se jazyky. Všichni, dnes již čtyřicátníci, máme plavé vlasy a modré oči (stejně tak naši potomci).

Proč vám píší? Víme, že jste těsně před osudným znásilněním naší prodavačky našli několik rostlin Mammillarie bussonii a každý jste si nejméně dvě odvezl. Nálezem zmíněného druhu byla asi obeznámena kaktusářská veřejnost a tak se stalo, že lokalita Mammillarie bussonii byla zcela a beze zbytku vyrabována dvěma nájezdy asiátů. Dnes v Bussoniho kaňonu, kde sídlí náš kmen Bussoniů, neroste ani jeden pár. Nežádáme alimenty, ale rádi bychom přírodě vrátili slavnou Mammillarii bussonii. Pošlete nám prosím pár exemplářů! Ostatně vaše manželky budou rády, když trocha něhy zbyde i pro ně.

Posílám dobovou fotografii některých členů vaší expedice. Požádal jsem šamana, aby se drobnou retuší pokusil vystihnout současnou podobu zobrazených kvůli lepší identifikaci. Svou práci vzal až příliš důkladně a tři členy seč mu podařilo zcela vymizet. Jejich podobenky proto též přikládám v příloze.

S pozdravem: Manitu a bůh je věčný Váš Čechoindián Blěša mladší

Tento zpravodaj vydává pro své členy Klub kaktusářů Plzeň, z. s., Vřesínská 391/38, 32600 Plzeň, IČ: 01798472, bankovní spojení: 2701159336/2010, klubové internetové stránky: kkplzen.eu, náklad: 120 výtisků. Veškeré náměty, podněty, připomínky můžete sdělit každému členu výboru, e-mail: vybor@kkplzen.eu nebo cesal@seznam.cz, mobil: 728 217 472, články a fotografie zasílejte na e-mail: Laabus@seznam.cz
Zpravodaj č. 5/2017 vyjde 9. listopadu 2017

Bezplatné

